

Sygn. akt III CSK 140/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Z. D.

przy uczestnictwie A. C., R. K., T. K., J. S., S. S., I. C., H. A., W. B., W. C., B. C., J. C., M. G., J. G., D. J., K. O., I. S., B. S., A. R., J. S., E. K. i E. C.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt II Ca 302/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje radcy prawnej K. R. (Kancelaria Radcy Prawnego w W.) od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 900 zł (dziewięćset zł) z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu, a ponadto zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki J. C. kwotę 900 zł (dziewięćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o dział spadku oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 3 października 2014 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ograniczając się do stwierdzenia, że skarga jest „w sposób oczywisty uzasadniona” „na tle powołanych zarzutów”. Stwierdzenie to – zawarte w skardze – niezależnie od niewielkiej siły jego argumentacji i przekonywania, stanowiło w ujęciu formalnym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wymagane w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wezwanie skarżącej przez Sąd drugiej instancji o uzupełnienie braku w tym zakresie (k. 637) było bezzasadne i prowadziło do niedopuszczalnego poszerzenia argumentacji.

To „uzupełnienie” zresztą nie dostarczyło argumentów na rzecz tezy, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).